

Marek Wawrzkiwicz

Azok a férfiak

(Ci mężczyźni)

Hajnalban a város meztelen. A pirkadat
Csaló neonokat szaggat le a falakról,
Hazug újságokat söpör sugárutakról
A folyóba. Locsolóasszonyok
Vagy az eső lemossa az aszfaltról
A maradék vért, esetleg festéket, a gengszterek és áldozatok
Nehezen merülnek álomba. Nyugalom van –
Mintha szükségszerűen nem is a nappal közeledne,
Majd az este és az éj. Ébrednek a galambok,
És a gyerekek. A horkolások trombitahangjai elülnek, elhagyott Nők letörlik utolsó könnyeik.
És akkor megjelennek ők. Kilépnak az utcára,
Leülnek a lépcsőkre, házak küszöbére.
Gyűrt arccal, és mellükön nyitott
Fehér ingben, foszlott nadrágtartóik és sáljaik
Lazán nyakukra téve. Maguk elé bámulnak,
És akaratlanul is ökölbe szorítják inas kezüket.
Már elfelejtettek vetni, aratni, boronálni és kaszálni,
Hát nem látják, miért lettek sürgősen szükségesek.
Bámulják az esztelen várost. Meghalnak
Genetikai értékeikkel együtt. Együtt a gőzölgő kávé
Első reggeli kortyával.

Ők. A férfiak.
Elődeink. Mi. Fiaink.

1994

*

Neked mesélem

(Opowiadam ci)

Találkozunk a házban. Azt akarod,
Hogy elmodjam, amit
Nem lehet elmondani.

Reggel váltunk el.
Hideg eső szemetelt – úgy, mintha
A világ kezdetétől esne, most és mindörökké.

Olvastam az újságban, hogy hamarosan
Minden rendbe jön, és majdnem elhittem.

Aztán munkahelyünkön keményen dolgoztunk, és

Eljutottunk a végkövetkeztetésig, miszerint
Semmit sem tudunk tenni.

Ismerősömmel találkoztam, kinek gondjai vannak
Szerelmi életével, melynek eredete
Metafizikai jellegű. Erről beszélgettünk.

Pár perccel kettő után, bizonyára a beszélgetés
Hatására megpróbáltam visszaemlékezni
Annak a furcsa arcú lánynak
A nevére. Elfelejtettem. Csak sovány
Csípőjének görcsös rángásaira emlékezem.

Negyedórával három előtt halott barátom
Telefonált, és azt javasolta
Menjünk moziba. Életében
Csak a western- és a gengszterfilmeket szerette,
Mivel esetükben nem kellett triumfálnia az igazságot.
Most Bergman-filmre hívott.

Pár perccel később kétségbe vontam
A létezés értelmét. Erősebben kétkedtem,
Mint tegnapelőtt, kevésbé, mint
Az elmúlt szombaton.

Autóbusszal mentem haza –, és átadtam a helyemet
Egy öregasszonynak. Barátságatlan volt. Még abban
A percben megutáltam őt.

S mert nem tudom,
Hogyan mondjam el neked mindezt,
Hallgassunk inkább együtt.

Késő éjszaka van. Az ablakon
Túl árnyék suhant.
Nem, ő még nem a halál.
Csak egy madár rebbent.
Lágy, mint a beton,
És könnyű, mint a kő.